

навчання, так і порушників для обговорення проблем дотримання правових норм і правил поведінки. Важливим аспектом правового виховання є діяльність бібліотек, швидке інформування про новинки, тематичні книжкові виставки, телепередачі з коментарями друкованих видань на правову тематику. Особливу зацікавленість викликають періодичні виставки наукових праць, монографій, посібників, підготовлених професорсько-викладацьким складом та ад'юнктами закладу. У виховній роботі важлива наочність, стенди з витягами нормативних документів слід розміщувати у навчальних, службових, житлових корпусах і регулярно оновлювати. Тим самим правильне застосування перелічених заходів сприятиме формуванню правосвідомості та високої правової культури майбутньої еліти українського суспільства.

Вагоме значення принципів адміністративно-правового забезпечення кадрової та виховної роботи у закладах вищої освіти в Україні зумовлюється тим, що вони мають стійкий імперативний характер, забезпечують підвищення рівня правосвідомості здобувачів вищої освіти, виступають важливим критерієм у діяльності керівного апарату закладу вищої освіти, сприяють заповненню прогалин у кадровій та виховній сфері управління, спрямовані на розвиток і функціонування кадрової та виховної системи, вказують напрями основної діяльності щодо кадрової та виховної системи.

Отже, особливостями принципів адміністративно-правового забезпечення кадрової та виховної роботи у закладах вищої освіти в Україні визначається їх орієнтація на виховання соціально активної, освіченої та здорової особистості, здатної адаптуватися до сучасних умов. Принципи виховної роботи у закладах вищої освіти спрямовані на формування відповідальної, соціально компетентної та професійної особистості, здатної до творчості й самоорганізації в умовах змін. Кадрова політика закладів вищої освіти ґрунтується на принципах законності, наукової обґрунтованості, гнучкості та соціальної захищеності, що забезпечують ефективне управління та зворотний зв'язок між керівництвом і працівниками.

Список використаних джерел:

1. Цвік М., Петришин О., Авраменко Л. та ін. Загальна теорія держави і права. Підручник Харків. Право. 2009. 584 с.
2. Цикалевич В. Виховна робота у вищому навчальному закладі МВС України. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2003. Вип. 22. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_2003_22_78.
3. Дороніна О.А., Рязанов М. Р. Кадрова політика як інструмент стратегічного розвитку закладу вищої освіти. Економіка і організація управління. 2019. № 1 (33). С. 15-20. DOI: 10.31558/2307-2318.2019.1.2.
4. Менеджмент. Українська бібліотека. 2002. URL: <https://library.if.ua/book/32/2057.html>.
5. Про освіту. Закон України. Відомості Верховної Ради. 2017. № 38-39. ст.380
6. Про вищу освіту. Закон України. Відомості Верховної Ради. 2014. № 37-38. ст. 2004.

ЩОДО ПРЕДМЕТУ НАУКОВОГО АНАЛІЗУ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ АВІАЦІЙНОГО ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНІ

Пригладь Володимир Вікторович
здобувач Київського інституту інтелектуальної
власності та права Національного університету
«Одеська юридична академія»

Питання публічного адміністрування авіаційного транспорту в Україні є тісно пов'язаним із євроінтеграційними процесами та необхідністю гармонізації національного законодавства зі стандартами Європейського Союзу. Одним із ключових кроків стає підписання Угоди про Спільний авіаційний простір між Україною та ЄС, що зобов'язує державу адаптувати норми сертифікації аеропортів, безпеки польотів і регулювання діяльності авіакомпаній відповідно до стандартів Європейського агентства з безпеки авіації (EASA). Особливо важливими є заходи щодо вдосконалення системи ліцензування повітряних перевезень, посилення державного контролю за якістю авіаційних послуг та забезпечення прав пасажирів. Також у рамках міжнародного співробітництва значна увага приділяється імплементації стандартів Міжнародної організації цивільної авіації (ICAO), що передбачає модернізацію механізмів управління повітряним рухом та вдосконалення системи державного регулювання авіаційної галузі.

Національне законодавство у сфері авіаційного транспорту формується на основі Закону України «Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації» та відповідних підзаконних актів, які регламентують питання сертифікації, технічного нагляду, контролю за авіаційними операціями та розвитку аеропортової інфраструктури [1].

Особливої актуальності набувають питання модернізації аеропортів та оновлення матеріально-технічної бази, що відповідає державним програмам з розвитку транспортної інфраструктури. Водночас існують виклики, пов'язані із забезпеченням фінансування галузі, оскільки значна частина аеропортів потребує реконструкції, а впровадження новітніх технологій вимагає залучення іноземних інвестицій. Науковий аналіз у цей період має важливе значення для оцінки ефективності державної політики у сфері авіації, розробки механізмів стимулювання розвитку авіаційного транспорту та вдосконалення адміністративно-правових інструментів регулювання цієї стратегічно важливої галузі.

Авіація є однією з ключових галузей науки, техніки та транспорту, яка охоплює розробку, виробництво та експлуатацію літальних апаратів, важчих за повітря. Вона включає не лише теоретичні аспекти повітряного пересування, а й практичну діяльність, пов'язану з перевезенням пасажирів і вантажів, обслуговуванням аеропортів та забезпеченням безпеки повітряних перевезень. Важливу роль у розвитку авіації відіграють інноваційні технології, які сприяють підвищенню ефективності паливного використання, зниженню впливу на довкілля та підвищенню безпеки польотів. Авіація також може розглядатися як сукупність літальних апаратів (повітряний флот), що включає цивільну, військову та спеціалізовану авіацію. Цивільна авіація забезпечує швидкісні міжнародні та внутрішні перевезення, військова – обороноздатність держави, а спеціалізована використовується в наукових, рятувальних та промислових цілях [2].

Транспорт — це життєво важлива сфера суспільних відносин, що забезпечує безперервне та ефективне перевезення пасажирів і вантажів за допомогою різноманітних транспортних засобів, серед яких виділяються могутній залізничний, стрімкий водний, мобільний автомобільний, стратегічний трубопровідний та високотехнологічний авіаційний транспорт. Окрім цього, транспорт охоплює надійні перевізні засоби, що використовуються для забезпечення мобільності на різних територіях та в окремих галузях, таких як динамічний міський, продуктивний промисловий, комфортний пасажирський і потужний вантажний транспорт. Також термін «транспорт» може означати цінну партію вантажу, стратегічний військовий обоз із необхідними боєприпасами чи спеціалізовані перевізні засоби. У морській галузі це величні вантажні судна, що впевнено долають океанічні простори, здійснюючи перевезення товарів та пасажирів між континентами [3].

Публічне адміністрування – це правова категорія, що визначає адміністративну діяльність органів виконавчої влади для реалізації публічного інтересу. Його юридична природа пов'язана з механізмом управління, нормативним регулюванням та реалізацією

владних повноважень. Структурно воно включає функціональний (виконавча діяльність у різних сферах), організаційно-правовий (застосування норм, прийняття регуляторних рішень), забезпечувальний (надання адміністративних і соціальних послуг) та контрольний (дотримання правових норм, регулювання діяльності суб'єктів господарювання) аспекти. Публічне адміністрування відмежовується від законодавчої, судової, політичної та комерційної діяльності. Його основне завдання – забезпечення публічного порядку та ефективне управління суспільними процесами [4].

Отже, авіаційний транспорт у контексті публічного адміністрування відіграє ключову роль у міжнародній логістиці, економіці та безпеці, забезпечуючи ефективне перевезення пасажирів і вантажів. Його публічне адміністрування охоплює регулювання діяльності авіаперевізників, організацію роботи інфраструктурних об'єктів, контроль за відповідністю міжнародним стандартам, екологічні ініціативи та впровадження інновацій. Важливим аспектом є адміністрування аеропортів, координація повітряного руху, забезпечення якісного сервісу та функціонування допоміжних служб. Комплексний підхід до публічного адміністрування цієї сфери сприяє стабільності, безпеці та ефективності роботи авіаційного транспорту, що має стратегічне значення для глобальної інтеграції та розвитку суспільства.

Список використаних джерел:

1. Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України від 21 березня 2017 року № 1965-VIII. Відомості Верховної Ради. 2017. № 16, ст.199. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1965-19>.
2. Авіація. Словник української мови. 2019. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd=%D0%B0%D0%B2%D1%96%D0%B0%D1%86%D1%96%D1%8F>.
3. Транспорт. Словник української мови. 2019. URL: <https://slovnyk.ua/index.php?swrd=%D1%82%D1%80%D0%B0%D0%BD%D1%81%D0%BF%D0%BE%D1%80%D1%82>.
4. Адміністративне право України. Повний курс: підручник В. Галуцько та ін. ; редкол.: В. Галуцько (голова) та ін. Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 445 с.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ МЕЖ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ІНФРАСТРУКТУРИ В УКРАЇНІ

Плавшуда Віталій Віталійович,
здобувач Університету сучасних знань

У науковій традиції інфраструктура розглядається як цілісна система взаємопов'язаних елементів, що створюють необхідні умови для реалізації основної діяльності або підтримки функціонування певної соціальної чи економічної системи. До таких елементів належать мережі, споруди, заклади, технічні засоби та інші інструменти, які забезпечують функціонування ключових процесів у суспільстві. Її поява обумовлена об'єктивною потребою, що виникає на етапі ускладнення суспільного розвитку, коли зростає інтенсивність і різноманітність виробничих, комунікаційних та соціальних зв'язків. Основне функціональне навантаження інфраструктури полягає у створенні матеріально-технічної або організаційної платформи для здійснення таких процесів, як виробництво, обслуговування населення, управління, логістика тощо. Залежно від характеру функцій і спрямованості, інфраструктура поділяється на декілька типів. Соціальна інфраструктура обслуговує базові потреби людини, забезпечуючи доступ до